

Arrest

nr. 217 630 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. NOYEZ
Kerkstraat 17
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. ALBERS, die loco advocaat Tom NOYEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op zaterdag 2 februari 2019. Conform artikel 39/57, §1, derde lid *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van zaterdag 2 februari 2019 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus dinsdag 12 februari 2019.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op dinsdag 26 februari 2019. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, §4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. De verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter zitting van 27 februari 2019 zet de advocaat van de verzoekende partij uiteen dat twee verzoekschriften werden neergelegd bij de Raad tegen huidige bestreden beslissing en tegen een inreisverbod, dat hij verbaasd is over het feit dat reeds een repatriëring wordt voorzien vooraleer een uitspraak wordt gedaan over deze beroepen, dat zij vanaf de kennisname van de datum van de repatriëring dan ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend en deze vordering dan ook tijdig is gelet op het pas op 25 februari 2019 kennis nemen van de datum van repatriëring. Er wordt in dit verband echter opgemerkt dat de omstandigheid dat op een zeker ogenblik een datum van repatriëring wordt meegedeeld, niets wijzigt aan het feit dat verzoekende partij al sinds de vasthouding, vervat in de bijlage 13septies van 1 februari 2019, weet dat de repatriëring elk

ogenblik kan plaatsvinden. Er kan niet worden aangenomen dat een beroepstermijn of de duurtijd van het dringende karakter rekbaar wordt in het licht van de datum van repatriëring, terwijl het dringende karakter op een duidelijk aan te wijzen datum een aanvang neemt. De verzoekende partij wist reeds vanaf 2 februari 2015, datum waarop haar de bijlage 13septies werd ter kennis gebracht, dat haar repatriëring elk ogenblik kan plaatsvinden.

De Raad stelt vast dat met deze uiteenzetting geen overmacht wordt aangevoerd of aangetoond.

De verzoekende partij voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W. 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel van 1 februari 2019 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN GOETHEM,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. VERMANDER